

atz

Od: "atz" <atz@seznam.cz>
 Komu: <magazin@pravo.cz>
 Odesláno: 17. dubna 2016 16:49
 Předmět: článek "AKCE E"

Vážená redakce,

děkuji Vám za článek "AKCE E" o internačním táboře ve Svatobořicích.

Moji rodiče tam byli vězněni od 17.září 1942 do 28.1.1943. Tatínkovi bylo tehdy

v době jejich zatčení už 65 let a mamince 57 let. Mně bylo 8-9 let, chodila jsem do

třetí třídy obecné školy.

K vysvětlení: narodila jsem se když bylo mamince 50 let, jako šesté dítě.

Všichni

starší sourozenci již měli své rodiny, žila jsem s rodiči doma jen já.

Na ten den jejich zatčení 17.9.1942 nikdy nezapomenu. Po poledni cestou ze školy jsem viděla před naším domem stát auto. Tatínek, maminka a dva pánové sklízeli

ovoce z naší zahrady a nosili je do auta. Tomu děkuji, že jsem nebyla odeslána

jako ostatní malé děti k poněmčení. Oba moji rodiče mluvili německy a asi se podařilo oba pány / Čecha a Němce/ přesvědčit, že se o mne má kdo starat a aby

mne vzali sebou do Prahy k mé nejstarší sestře, která bydlela blízko

Veletržního paláce, kde bylo seřadiště pro zatčené. Má sestra, která byla

před válkou redaktorkou Listu paní a dívek a Pražanky, Marie Voříšková, byla také autorkou

tehdy oblíbeného časopisu PUNĚTA a jiné dětské literatury. Proto mohla být se mnou

v Dobřichovicích, kde jsem chodila do školy a mohla nás živit z domova psaním

různých povídek pod pseudonymem.

Nevím jakým způsobem se dozvěděla, že jsou oba naši rodiče vážně nemocní, ale

věděly jsme, že tam dlouho nepřežijí.

Vypravila se v Praze na Gestapo s tím, že náš bratr Antonín se s otcem pohádal a

že nevíme kde je. Tam náhodou narazila na p.Ohmana, který měl neuvěřitelnou

náhodou bratra, který nedávno zahynul v Dobřichovicích na vlakovém

přejezdu a byl pochován na hřbitově v Karlíku.Řekl jí, že v současné době nemá čas

a požádal jí, aby dala udělat náhrobní desku pro jeho bratra, udělala její fotografii a přinesla jí. Až přinese fotografii, že budou oba naši rodiče do týdne doma.

Pan Ohman jí ovšem nevěřil ani slovo, ale myslím si, že na něj zapůsobila tím, že

byla hezká a i v němčině neobyčejně výřečná, proto jí požádal o tuto službu.

A tak se i stalo.

Maminku v horečkách vezli rovnou do nemocnice, kde podstoupila tři operace

ucha, ale sluch se už nepodařilo zachránit. Byla totiž zavřená na týden v té márnici, která

je na snímku ve Vašem článku. V roce 1942 byly velké mrazy a záněty středního

ucha se ve Svatobořicích neléčily. Zhubla tam za tu dobu 25 kg.

Tatínek, jako 65 letý úřada / byl vrchní oficiál státních drah v penzi/
 pracoval v těch
 mrazech na silnici. Zhubl tam za tu dobu o 35 kg. Měl potíže se žaludkem,
 tuřínové
 polévky zvracel a proto mu maminka chtěla přes plot dát svůj krajíček
 chleba.

Při tom ji chytili, proto byla v té márnici.

Na štěstí se ale oba dožili konce války a také šťastného návratu mého bratra
 Antonína. Přijel v hodnosti kapitána jako tankista z Anglie.

Tatínek ale bohužel rok po válce zemřel na rakovinu žaludku.. To mi bylo 13
 let

a léčila jsem se ve Cvikově na stíny na plících a podvyživení.

Maminka se dožila požehnaného věku 90 ti let. I když i se sluchadlem velmi
 špatně

slyšela, byla vždycky statečná, veselá a krásně zpívala, /to jsem po ní
 zdědila/ a

byla mi dlouhou dobu velkou oporou. Zemřela v Dobřichovicích, kde se o ní
 starala

prostřední sestra Lída.

Bratra Antonína nejprve povýšili na majora, pak ho vyhodili z armády a
 nedovolili

mu jiné zaměstnání než dělnické, ačkoli mluvil anglicky, francouzsky a
 německy, musel

dělat posunovače na dráze. Pěkné poděkování za strastiplné putování přes
 Slovensko, Polsko, Francii a Afriku, kde bojoval v poušti, než se dostal do
 Anglie,

kde teprve dostal vojenský i parašutistický výcvik.

Přes všechny tyto události, naše rodina byla přece jen ušetřena ve válce
 těch nejhorších dopadů.

1/ Mého bratra 17. listopadu při studentské manifestaci nezatkli, protože by
 byl mezi

prvními zastřelenými studenty na Kobyliské střelnici. Byl totiž
 jednatelem

Studentské LIGY proti fašismu. Povedlo se mu dostat do ciziny, kde mohl
 proti fašismu bojovat.

2/ Mne, že jsem se nedostala mezi děti určené k poněmčení, i když jsem
 přesvědčená, že u mne by se to nepodařilo, i kdybych byla nucená žít v
 německé
 rodině.

3/ Mých rodičů, že nezahynuli už v r. 1942 nebo 1943 ve Svatobořicích a mohli
 se
 dožít konce války.

Dnes už jsem zbyla z naší rodiny sama, je mi 82 let, mám dvě děti a šest
 krásných

a chytrých vnuček. Doufám, že nebudou muset prožívat takové nebezpečné
 válečné příběhy.

Váš článek mne znovu přimněl vzpomínat na dávné události a jako správný
 příběh

v pohádce má vlastně docela dobrý konec.

Ještě jednou Vám za Váš článek v Magazinu Práva děkuji. Jsem ráda, že tyto
 válečné události ještě nejsou úplně zapomenuty.

Srdečně Vás zdravím,

Jarmila Jurenová, rozená Voříšková.